

ning er det, som repræsenterer den største Retsfølelse til enhver Tid, den lever i. Den repræsenterer ikke Fremskridtet; men den repræsenterer det dog saa nær, som det er muligt, og derfor tror jeg, at den Reform, som nu vil komme til at gaa ud i Livet, vil blive en Skuffelse. Men ligesom vi hidtil have kritiseret og gennem vor Kritik tilvejebragt Reforme, ligesaa ville vi i Fremtiden kritisere det, der nu bliver Lov, og muligvis kan det ved Hjælp af vor Kritik ikke alene lykkes at skaffe retfærdigere Domme end dem, som ellers vilde findes; men det lykkes sikkert ogsaa gennem denne Kritik, inden der er gaaet ret mange Aar, at oparbejde Stemning for at faa det, som vi en Gang have haft i Danmark, nemlig demokratiske Nævninger; og faa det, som vi vide alle Dage har staaet paa Demokratiets Program og bør staa der, nemlig Udvalgelse af Nævninger paa et demokratisk Grundlag.

Alfred Christensen: Den ærede Ordfører har udslynget den Beskyldning mod en juridisk radikal Professor, som ikke kan være en anden end Professor Munch-Petersen, antager jeg, at han skulde være en Tilhænger af Retsreformen i den foreliggende Skikkelse. Jeg maa rense denne Mands Minde og tilbagevise denne Beskyldning: den er ganske urigtig. Naar jeg nu her efter hans Afhandling citerer, hvilke Punkter han anker over, vil den ærede Ordfører se, at hans Omtale af denne Sag skriver sig fra andenhaands Tale, som han lige har hørt og ikke fra, hvad han selv har læst. Vedkommende juridiske Professor anker over, at Retsplejen ikke er skilt fra Forvaltningen. Han anker over, at der udenfor Nævningeretten ikke findes Umiddelbarhed, og han anker over, at Kommissionsdomstolene vedblive at bestaa. Hans Anke er her endogsaa baseret paa noget saa alvorligt som en Henviisning til Grundlovens § 70, der lyder paa, at den dømmende Magts Udøvelse kun kan ordnes ved Lov. Altsaa, Modsætningen viser, at den dømmende Magts Udøvelse ikke kan ordnes ved et Dekret af den fungerende Justitsminister, ved et Kommissorium eller lignende. Denne juridiske Professor kan altsaa den højtærede Ordfører eller Flertallet ikke tage sig til Indtægt. Thi de Indvendinger — det er de store principielle Indvendinger —, som vi andre paa Mindretallets Vegne anføre mod det foreliggende Lovforslag, angaa netop, hvad vi kalde den gode, gamle demokratiske og folkelige Kærne i

Retsreformen, netop de Punkter, der være os kære.

Carl Hansen (Præstø Amts 5te Valgkreds): Jeg haaber paa Tingets Tilgivelse for, at jeg omtaler en Realitet i dette Lovforslag, saa kort efter at have hørt det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe) foretage sin eventyrlige og fantasifulde Rejse baade indenfor og udenfor Lovforslagets Omraade. Det er imidlertid ikke de store Realiteter i Forslaget, som jeg vil omtale, men kun et ganske enkelt Punkt, som rummes i Fællesudvalgets Betænkning og angaar en Ændring til § 1002 i Folketingets Affattelse. Den Tilføjelse, som foreslaas her, gaar ud paa en midlertidig Lønningsreform for Dommerne ved de kollegiale Retter og for de der ansatte Embeds- og Bestillingsmænd. Anledningen til, at denne Bestemmelse foreslaas indsat i Loven, er jo de to Lovforslag, som den 9. April bleve fremsatte i Landstinget, og som havde ganske det samme Formaal. Jeg skal nu ikke paa nogen Maade kritisere, hverken at denne Bestemmelse foreslaas indsat i Loven eller Bestemmelsens Indhold, men der er et enkelt Forhold, som jeg vil pege paa. Det, der her foreslaas, er ret betydelige Lønningsforhøjelser til Embedsmænd, der sidde inde med i Forvejen høje Lønninger. Jeg skal heller ikke undersøge, om det i Virkeligheden er passende Forhøjelser, der foreslaas; men det, jeg har begæret Ordet for, er for at tage Afstand fra, at der i det, at man stemmer for disse Paragraffer, skal ligge et bindende Tilsagn fra mig eller dem, der i dette Spørgsmaal ere enige med mig om, at vi ad Aare, naar der kommer til at foreligge Lønningslove, som gaa ud paa at ordne disse Forhold, hvilket bliver nødvendigt efter det foreliggende Lovforslag, skulde være bundne til de Sats, vi nu ville naa op til her. Jeg skal blot gøre opmærksom paa nogle ganske faa Forhold, som i nogen Maade illustrerer det, jeg har til Hensigt at gøre opmærksom paa.

Nuværende Justitiarius i Højesteret har en Lønning af 10,000 Kr. Faar han dertil et Tillæg af 25 pCt., kommer han op paa 12,500 Kr., altsaa noget over Ministergage. De nuværende Højesteretsassessorer have en Begyndelsesløn paa 6,000 Kr. og slutte med 8,000 Kr. Et Tillæg af 25 pCt. til Begyndelseslønnen vil give til at begynde med 7,500 Kr. og som Slutløn 9,500 Kr. Var det nu kun Dommerne og Embedsmændene ved de kollegiale Retter,